

въ нашиятъ градецъ стана землетърсение, а изъ другите градища нишѣха, че то тамъ не е станало. А пакъ дъждътъ вали, както са види, изъ облаците; а не изъ океанътъ, защото водата на дъждътъ е прѣсна, когато въ моретата и океанете е тя солена и горчива. Други пакъ разказватъ, че земята стои на слонъ (филъ), а пакъ слонътъ стои на костенурка. Ала, кажете ми, какавъ трѣба да бжде тоя слонъ, когато на него стои такава едно страшилище, каквато е земята, у която само поѣсътъ е 55,500,000 аршина? Такива слонове на тоя свѣтъ нѣма, па и такава костенурка нѣма, която да може да удържи на гръбътъ си такавъ единъ слонъ, па и сичката наша земя! Пакъ още и това: слоновете и костенурките живѣятъ на земята, както и китъ-риба, и за това тие не могатъ да стоятъ подъ земята и земята на тѣхъ. Ала нека да кажеме, че земята стои на слонъ, а слонътъ на костенурка, то тогава, питамъ, на какво сѣди костенурката? Подъ нея трѣба да са турне друго нѣщо, а подъ това нѣщо—третѣо нѣщо,—и край не ще да бжде отъ подпоре! Сичкото това азъ одавна сжмъ слушилъ, а, да ви кажа, не сжмъ ни вѣрвалъ, че то може да бжде. Много пжти като глѣдахъ на облаците и тучите, то ми дохождаше на умътъ, че подъ земята нѣма никакви подпоре, че тя стои сама за себѣ си, безъ подпоръ, както висатъ облаците на въздухътъ. Ама на и тука бѣда: облакътъ е легълъ, като пара, си мислѣхъ, и не е за чудо, че той може да виси на въздухътъ; а какъ може да виси такава едно чудовище, каквото е нашето земно кжло!